

It's a VJ world – Scott Rensberger

Werkgroep op 13 februari 2008

'Ik werd 20 jaar geleden VJ omdat ik meer controle over mijn eigen werk wilde', vertelt Rensberger. Rensberger, die een kunstopleiding doorliep, begon zonder enige ervaring. 'Toen ik begon was ik een idioot, maar ik leerde al snel dat het gaat om een goed verhaal'.

'Het verzamelen van verhalen is voor mij het zelfde als ademen', stelt Rensberger. Als voorbeeld laat hij een item zien over 'Squirt the dog'. Hij reed met zijn auto door een klein dorpje in de VS waar hij een hond achter de auto van een postbode zag rennen. Na wat navragen bij de desbetreffende postbode kwam hij er achter dat deze hond, Squirt, al vier jaar lang elke dag met de postbode mee rent. Rensberger greep zijn camera en maakte een item van drie minuten over het verhaal van deze hond.

Aan de hand van dit item benadrukt Rensberger opnieuw dat het draait om het verhaal. Rensbergers geheim is om de video op te bouwen in sequenties en te luisteren naar het verhaal. Hij speelt net zolang met het materiaal tot hij weet waar het zwaartepunt ligt en weet wat zijn laatste shot wordt. Niet het eerste beeld is voor hem het belangrijkste, maar het laatste. Dat moet de essentie bevatten en die moet bij mensen blijven hangen. In het geval van Squirt is dat de hond met daaronder de woorden: A postal worker trapped in a dog's body.

Rensberger bereidt zijn videoreportages altijd goed voor en bedenkt hoe het verhaal kan lopen. Tijdens het draaien kan de focus echter veranderen. 'Richt je tijdens het draaien op de meest interessante focus', is zijn advies dat hij toelicht aan de hand 'Gun Man'. Vlak nadat de orkaan Katrina over New Orleans was getrokken ging Rensberger de verlaten stad in. Hij vond daar een man die zijn eigendommen beschermd tegen plundersers met behulp van tien verschillende geweren die verspreid lagen door het huis. Rensberger: 'Ik had ook een item kunnen maken over zijn zoektocht naar eten en schoon drinkwater, maar dit vond ik veel interessanter'. Dus maak keuzes en focus je op één verhaal. Je moet het andere er omheen loslaten, vertelt hij.

Hoewel de man eerst niet geïnteresseerd was zijn verhaal te vertellen en meteen zijn antipathie liet blijken, liet hij Rensberger - na het gebruiken van zijn satelliettelefoon - toch toe in zijn huis. 'Als vj weet je dat het verkrijgen van vertrouwen belangrijk is om een item te maken. Je moet mensen overtuigen om mee te werken aan een item. Ik merkte dat hij een Hongaarse achtergrond had en vroeg of zijn familie wist dat hij hier was. Toen dat niet het geval bleek te zijn, liet ik hem bellen op mijn satelliettelefoon. Daarmee heb ik zijn vertrouwen gewonnen.

Rensberger doseert zorgvuldig welke informatie hij wanneer vrijgeeft. Hij opent dit item 'Gun Man' bijvoorbeeld niet met de mededeling dat deze man een fort van zijn geruïneerde huis heeft gemaakt, dat hij beschermt met een heel arsenaal aan wapens. Dit wordt gedoseerd vrijgegeven en is de eindconclusie die hij samenvat in het laatste beeld.

Tijdens het interviewen stelt hij steeds twee vragen tegelijk. Dat gaat in tegen de algemene regel dat je maar één vraag tegelijkertijd mag stellen. Dubbele vragen geven meer verband in de antwoorden die hij kan gebruiken in de montage. Bijvoorbeeld: hoe krijg je water en waar gebruik je het voor? Voor verschillende vragen neemt hij steeds een nieuw camerastandpunt in. Hierdoor heeft hij steeds een ander beeld voor het interview. Het zijn iedere keer verrassende beelden die hij door het verhaal heen monteert. Dit is heel duidelijk zichtbaar in 'Gun man' waarin hij de hoofdpersoon vanuit verschillende punten filmt, zoals een keer door het gat in de vloer.

In de zaal wordt gevraagd of Rensberger zijn items wel eens regisseert. 'Bijna nooit,' geeft Rensberger aan. 'Ik houd er niet van om iets te regisseren, het moet allemaal vanzelf gaan. Mensen moeten zich op hun gemak voelen, ze moeten gewoon doen hoe ze normaal ook zijn.' Hij geeft aan dat hij ook bijna nooit gebruik maakt van extra belichting. 'Mensen willen niet altijd met hun verhaal in de spotlight, dat kan afschrikken'. Als VJ werk je één op één met de geïnterviewden en sta je niet met een ploeg tegenover één iemand. Dat werkt minder intimiderend, waardoor mensen eerder hun verhaal vertellen.

Rensberger schiet door de hele VS materiaal voor mogelijke verhalen. Al die beelden worden goed gearchiveerd. Zo had hij bijvoorbeeld beelden van dikke mensen uit heel Amerika toen hij Goliath Casket maakte over obesitas en de gevolgen daarvan. Hij haalt zijn input uit berichten van radio, internet en soms toeval. Hij zoekt bijvoorbeeld vaak het web af op trefwoorden, zoals 'the largest' of 'the biggest'. Op deze manier stuitte hij op een van zijn bekendste verhalen: 'the machine gun shoot', het verhaal over worlds largest machine gun shoot.

Dit item leverde naast een primeur ook sensationele televisie op. Na eindeloos onderhandelen en het voordeel dat een kleine camera niet zo intimiderend is, mocht hij als eerste camerajournalist filmen op een beurs voor "machinegun" liefhebbers in de VS. De organisatie daar had de pers al jaren geweerd.

Het verhaal moet voor zichzelf spreken. Informatie kan, maar het moet kort en duidelijk zijn. 'Als ik je vertel dat de Eiffeltoren 300 meter hoog is en in 1887 gebouwd werd, vergeet je dat. Maar het verhaal van de man die de toren zo lelijk vond dat hij het liefst eronder was – de enige plek in Parijs waar hij de toren niet hoefde te zien – dat blijft je bij.'

'Ik vind het heerlijk om VJ te zijn, omdat ik de credit krijg als mijn werk goed is. En als het niks is, krijg ik zelf de schuld'.

<https://myspace.com/rensberger67/videos>